

PAPITU



—Aquesta alfombra li pue dar barata.
 —Y si un cop me l'ha colocada s'arronsa?
 —Ja li colomaré de manera que's mantindrà tivanta.

TEATRE LÍRIC

(PARALEL)

Gran Companyia dramàtica dirigida per
DON CECILIO RODRÍGUEZ DE LA VEGA

Dissabte estrena de la tragedia d'en Rostand

CYRANO DE BERGERAC

En preparació: Gran funció d'ignoscents

GRAN EDEN CONCERT

ELEGANT MUSIC-HALL PARISIEN

Tarde y nit prenen part en el programa 35 artistes entre les que sobresurten:

MLLE. GABY - POLLA

MARI - MARINA * RENEE * MLLE. IDA BELLY

Teatre de Novetats

Companyia còmic-dramàtica dirigida pe'l eminent primer actor

RICARD CALVO

Totes les nits **GRAN EXIT!**

ROMEO Y JULIETA

(Shakespeare)

ACONTEIXEMENT ARTISTIC

Traducció Ambrós Carrión : : Grandiós decorat Olaguer Junyent

¡DELIRIUM TREMENS!

1.^{er} tomo de la Biblioteca

PAPITU

Se ven al preu de 2 rals

DEMANEU "ANIS PAPITU"
Y LICOR "ORO LÍQUIDO"

ALCAZAR ESPAÑOL

Unió, 7.—Gran Cafè Concert Restaurant a la carta dia y nit

Tots els dies tarde y nit

Éxit de la Gran troupe Italo-Franco-Espanola de la que formen part:

LOLA CERVANTES - APACHINETTE

Carmen Revilla - Julia España - Hnas. Libertad - Susanne D'Artois - Julia Esmeraldita

LA BUENA SOMBRA

Ginjol, 3

MUSIC-HALL DE MODA

Tarde y Nit: Ruidós éxit de

NITTA - JO

Molt aviat

Gaby de Fradas

ENTRADA LLIURE : : BUTAQUES DE FRANC

Royal Concert

Pabelló de Moda

: :

El Rey dels Music-Halls

Succés sens rival de

LAS TUDELINAS

PARIS - MARI-LERMA - MARINERITA - FRANQUET
y tota la troupe.

Entrada lliure: Restaurant a la carta: Butaques gratis:

Centre de venda al per major
de periódics y setmanals y
== tota classe de llibres ==

Corresponsal directe

Elisabets 17, tenda. - BARCELONA

MIQUEL GUERRERO

S'adelanten tota classe de cobros. Garantia en metàlic

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Polars, 24
Hores de 6 a 8
PREUS DE SUSCRIPCIÓ
ESPANYA, trimestre Ptas. 2
ESTRANGER 3
Pago anticipat
Dels treballs publicats en son responsable
els seus autors.—No's tornen els originals.

PAPITU

La casa Reig

El noi Reig, que feia molts anys que pensava en trobar un moble bo, bonic y barato, o sigui'l moble de les tres bes, sembla que al últim l'ha morta. Ja se sab que la constancia mata la cassa. Ens ha convidat a visitar la seva exposició del moble modern, nomenat moble Reig, y'ns ha convensut. No tardarem gaire a veure tot Barcelona *enretjat* (que vol dir ple de mobles Reig). El treball d'aquest minyó es tota una pensada, y demostra clarament qu'ell totes se les pensa. S'ha de declarar qu'es un moble plegable, y además un moble que va per parts. Per medi d'ell pots convertir una taula en una calaixera, una calaixera en un llit de matrimoni y un llit de matrimoni en un llit de *picadero*. Que vols una llibreria? No has de fer més que combinar el moble, que's munta y's desmunta, y la pots treure si vols d'una cadira o d'un sofà. Es tot un invent.

Peró aixó, amb tot y ser una troballa, no tindria tot el mérit si no fos ensems una obra d'art ultra-modern. La qüestió era resoldre'l gust artistic y la comoditat, qu'es mitja vida, y en Reig ho ha assolit amb les seves trasses y manyes.

Además, ens va dir qu'era barato. En aixó ja no'ns hi podem ficar, perque les cues-tions de diners son molt series y nosaltres sempre fem broma.

El fet es qu'ens va agradar, y que amb molt gust ne parlem, creient que la gent no hi veurá un vulgar reclam (sabut es per experiència qu'el PAPITU no's dedica a fer propaganda) y si visiten l'exposició s'en convencerán pe'ls seus propis ulls.

L'amistat qu'ens uneix amb en Lluïset Reig no'ns cega, y parlem amb tota seguretat: se tracta d'un gran invent que farà forat en la nostra vida casolana, y més de quatre solters resoldrán el problema de posar un piset amb pocs diners y amb els encisos naturals y convenients.



Conte de Nadal

A casa del senyor don Josep Balderá s'hi fa gran festa. Son quarts de tres de la tarda. Diada

de Nadal. Gall farcit, turróns, neules y tota la parentela fins a contar dinou.

Els parents tots son magres, tant magres que semblen espelmes. Tots amb bona salut. Per molts anys.

Hem dit tots magres. No, tots, no. L'oncle Antón es gras, molt gras, panxa rodona qu'está demanant pera comprimir-la'l cérool d'una bòta.

Are es el cap de familia, qui parla:

—*Es extrany, ben extrany; tots els meus parents son magres, magres com jo, com la meua dona, com la nena; tots magres, y ell gras... Es extrany...*

L'oncle Antón somríu. Els magres parents el contemplen.

Torna a parlar el cap de familia:

—*Nosaltres magres y ell tant gras. Per què aixó?*

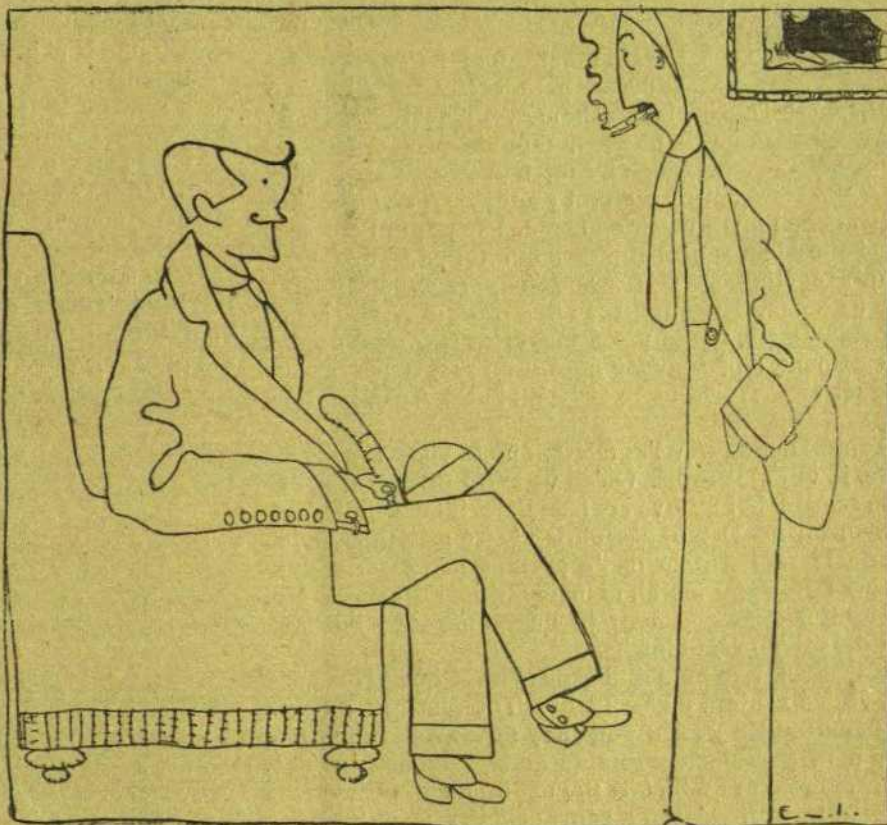
Ningú respón. Tot d'una, l'Angeleta, la nena filla de don Josep, exclama:

—*Doncs jo sí que se per què l'oncle Antón está tant gras.*

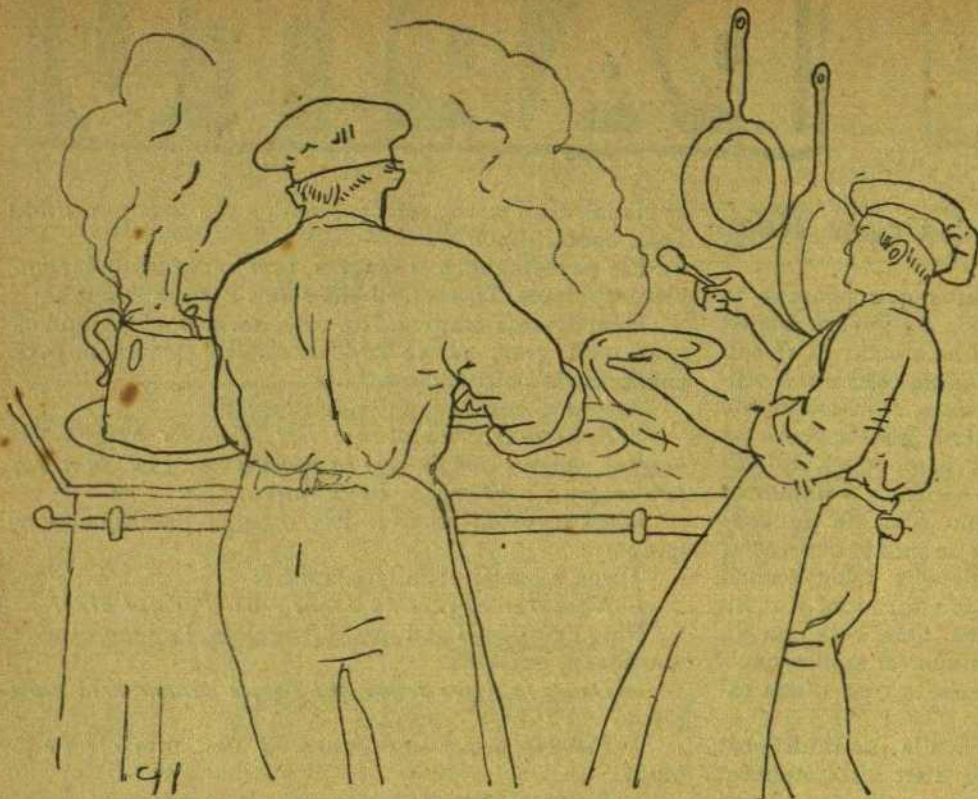
—*Per què, nena?*—pregunten a una tots els de la taula.

—*Perque l'altre dia—ategeix ingenuament la nena, —vaig veure a la minyona, a la Ramona, que li bufava'l ventre.*

Y tots els parents envejen al oncle gras.



—A la teua dona la vas conèixer molt temps avant de casarte?
—No, noi: la vaig conèixer molt temps després.



—Per més qu'els bato, aquesta clara no s'uja.
—Remena be y se t'alsarà.

Les dones trempades



EMPRE hem cregut qu'hi ha en les dones una agudesesa pera certes coses que no posseim els homes. Fixeuse, amics, en que'ls filòsops, tant els profòns com els que no ho son, han assegurat que les dones, amb tot y anar sempre, en ellllarg iranscurs de l'història, sota l'home, han pogut lo mateix que si anessin a sobre, es a dir, que tot pensantse l'home qu'era ell el que tenia a la dona, era aquèsta la que tenia a l'home. El pobre Adán ben tranquil vivia, sense adonar-se de res, tenint ulls y no veient res, tenint mans y no palplant, tenint boca y no tastant res, fins que Eva li digué: «Ep! Adán, no badis!» Y'l pobre Adán ja no va badar més.

Tenim, doncs, que l'agudesesa, que la vista fina de les dones, ja ve del Paradís. Qu'en va estar de dies el pobre Adán sense saber qu'Eva era femella! Així hauria seguit, sense ofendre a Deu ni descobrir el sisé manament y les lleis de la reproducció de l'especie, sense ésser denunciat per faltes a la moral, ni inventar la pornografia, si Eva no li hagués ensenyat lo que, amb tot y lluir a la llum del sol, no veia l'infelís.

En cambi, Eva no dubtà gens ni mica que per alguna cosa va nàixer feta y ensenyada. Tot tenia un objecte en el món, y ella y'l seu company no havien vingut a la terra pera passejarse y estarse amb les mans quietes. El descobriment que feu la tingué inquieta uns quants dies, però a la fi adquirí'l convenciment y dirigintse a Adán, li digué:

—Adán, tu ets mascle!

De primer, Adán se n'extranyà, però Eva'l convencé desseguida y Adán se va sentir mascle.

Després, Eva, ja en possessió de la ciència del be y del mal y per lo tant sabent de qué anava, li tornà a dir:

—Tápat!

Y així, per l'agudesesa de la dona, nasqueren lo immoral y lo moral a la terra.

* *

Tot, amics, se reproduceix en la vida. Heusaquí qu'en l'any de gracia de 1912 se reproduceix en la nostra terra aquest miracle de la vista de la dona.

Heu vist, en el Paralel, la balena enrocada fa cosa d'un mes a Sant Feliu de Guíxols? Per un ral l'ensenyen. Quan l'agafaren, els bons mariners de Sant Feliu anaven acudint, tots alegres y curiosos, entorn del monstre. Se cridaven els uns als altres: «Eul fixat quines dents. Eul mira, aixó deuen

ésser les balenes pera les cotilles. Tul aixó deu ésser el forat per ont llensen l'aigua.» Altres, feien càlculs del cóm y la manera que aquella balena hagués arribat a Sant Feliu. N'hi havia qui contaven històries de casseres de balenes per mars extranyes, y totes eren paraules de seny y de curiositat y a ningú se li va ocórrer cap mal pensament.

En aquestes arribaren les dones, esvalotant y rient. Se miraren la balena per tots cantóns, y gaire be unánimement, com si totes s'ho haguessin dit, cridaren:

—Es un mascle, es un mascle!

Cap home havia vist res, cap home s'havia adonat de res. Però l'agudesesa femenina, que desde'l Paradís, en la nit dels temps, fins a Sant Feliu, en els nostres dies, no havia perdut respe'l camí, tornava a cridar, tota contenta:

—Es mascle, es mascle!



Els darrers arribats

—En qué se semblen Vallvidrera al teatre Eldorado?

—En que al primer hi ha Villa Carmela, etz., y en Eldorado hi ha Villagómez.

* *

—Quin es el comble d'un sombrero?

—Fer un barret amb la copa d'un arbre y les ales d'un areoplá.



Una artista de Café Concert, per ésser completa, famosa y celebrada per nosaltres, ha de saber formar part de la vida alegre barcelonina y no desde les altures d'un escenari de teatre, sino desde la tarima del music-hall y en l'intimitat del *foyer*.

El *foyer* es pera nosaltres la pedra de toc ont s'hi contrasta'l mérit integral, intrínsec y absolut d'una coupletista, tant per lo que'l *foyer* te de tracte com per lo que te de toc.

Entrant en el terreny de les definicions paradoxals que son la nostra flaca, direm que'l fer *foyer* en altre temps (*hacer puerta, hacer ventana y hacer salón*), es l'art que per excelencia ha de dominar y conèixer absolutament tota artista que's tingui per completa y'l públic estimi com a tal. S'entén per fer *foyer*, aquell tracte familiar impossible de mantenir entre persones de la família.

Fer *foyer* consisteix en crear interessos nocturns que no's paguen amb diners, afermar amistats pe'l gust de romprerles, desmoralisar els sentits, desviarlos si es possible, y si no es possible invertirlos, disminuir energies corporals y mascles que no serveixen de res, fer ulleres vitalicies y tornarse de manera tal, que un home se senti capàs de tot sense ser bo per res.

Aixó resumit y moltes altres coses que no escrivim però qu'estem segurs que sugerim a l'exquisida perceptiva dels nostres espavilats llegidors, es l'art suprem del fer *foyer*. Art que Barcelona de nit exigeix a les seves predilectes vendadores.

Podríem dir quatre paraules que demostrarien l'influencia decisiva qu'exerceix el fer *foyer* entre'ls bons barcelonins que busquen la perduda.

S'ha observat, per exemple, que si la *querida* es preferida a l'esposa, es perque

aquella ho fa, amb *foyer*; si la *béguin* encén de sobte una flamarada, es perque una mena de *foyer* nou el *corrido* li suposa y seguint les demostracions en sentit familiar, direm sense por d'ofendre que les cosines son preferides a les germanes si's tracta de fer *foyer*. Amb les germanes ningú gosaria ternhi; en cambi, amb les cosines, ja no diríem tant.



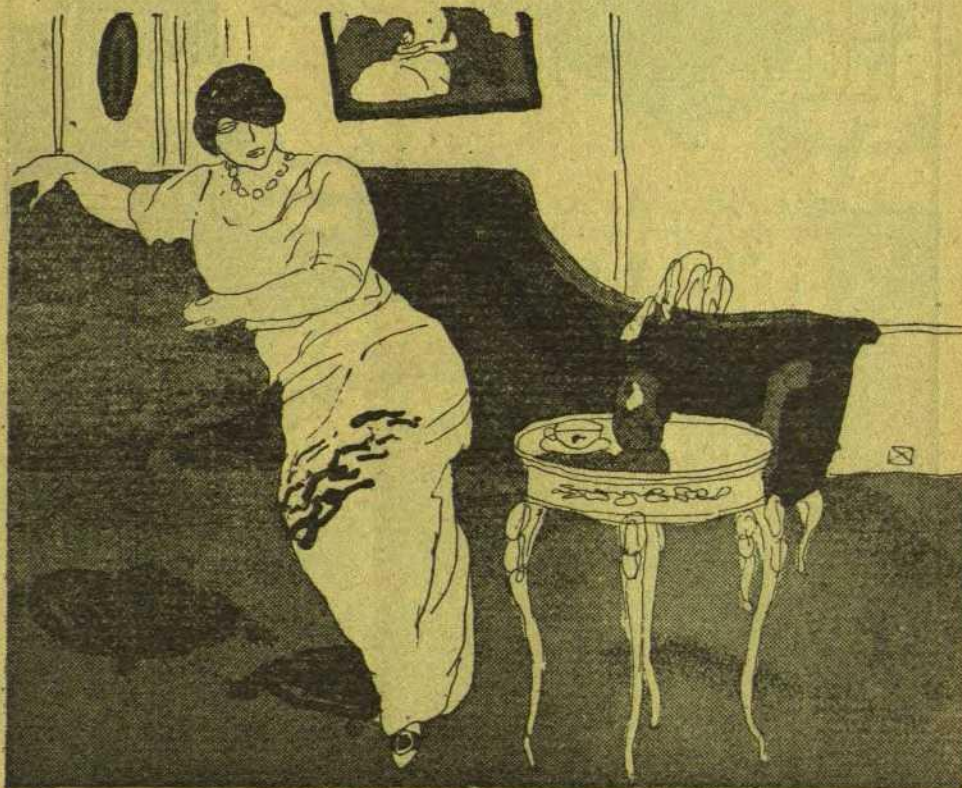
De "La Tribuna,, del día 14

A la secció d'espectacles hi figura'l següent anunci:

«TEATRO SORIANO

Hoy sábado, 14 de diciembre. *Grandiosa reapertura de la gran compañía* de varietés, con tres interesantes debuts, nuevos en Barcelona: TROUPE HADAS, cinco señoritas y dos caballeros número sensacional, nuevo en España, con el torbellino de la muerte, último éxito en París. LA BELLA FRASQUITA Y SU TRIO nuevos en Barcelona y de reconocido mérito. Mlle. DERLI-HETTE, chanteuse excéntrica parisiense. LES PANTOS, excéntricos americanos. El notable «salteador» LÓPEZ. *Proyectándose además una hermosa película, en donde la notable cantadora de aires andaluces: LA SALERITO toreará y matará un novillo. cantando luego lo más escogido de su repertorio.*

Ojo amb el *salteador*, amables llegidors! Quan el vag n a veure fassinho ben armats, perque es notable.



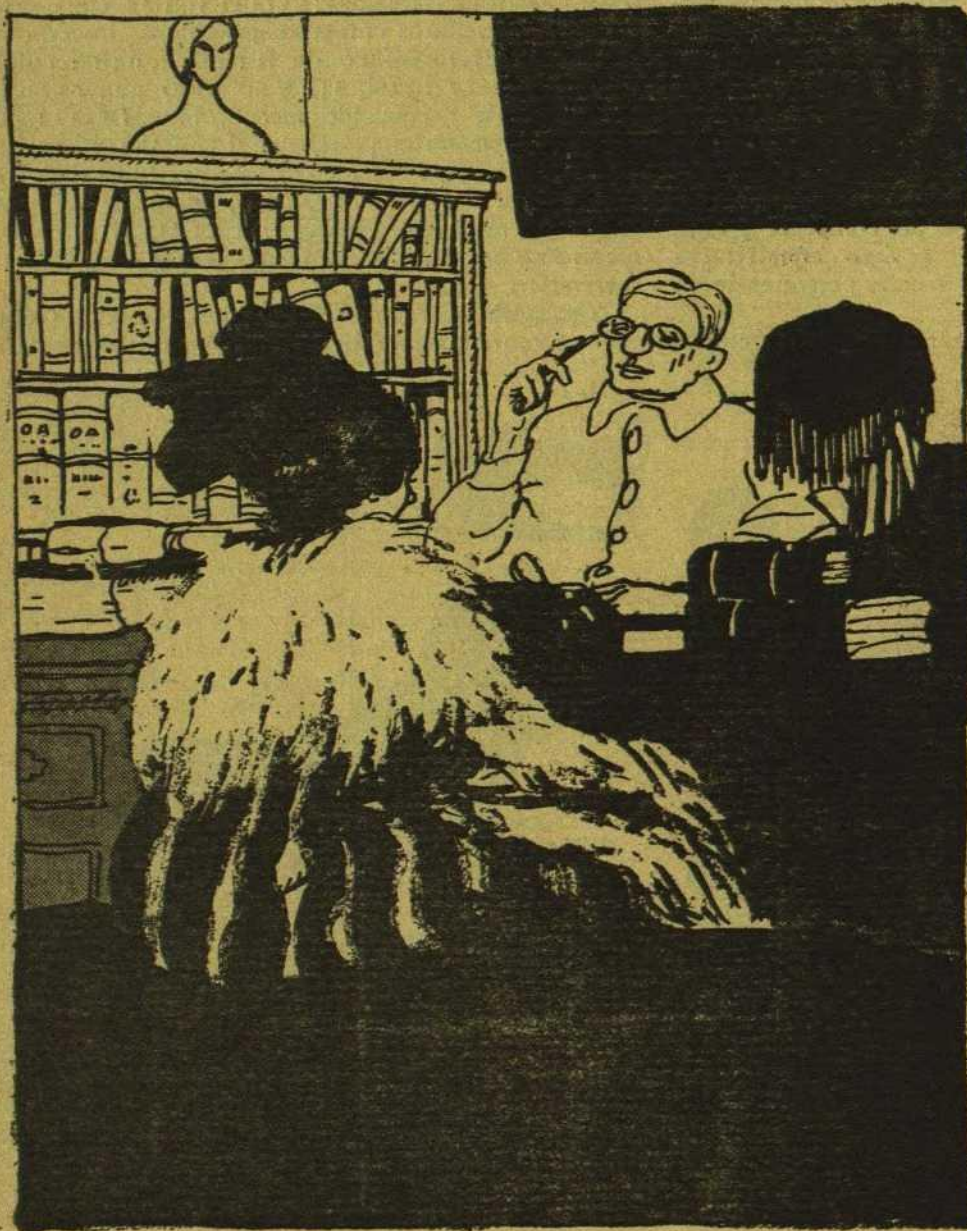
—Ha dit que vindria a pendre'l te, y tè, no ha vingut.

Potins barcelonins

A les conferències que sobre la personalitat de mossén Cinto ha donat el *great proff. Didac Ruiz* en l'Ateneo Barcelonés, hi hem vist lo bo y millor de Barcelona, desde'l jove filòsof que fluctúa entre Nietzsche y Jesu-Crist fins al home definitiu que ja ho te tot resolt. Però segurament haurá passat inadvertida dels ilustres concurrents, a causa de llur atenció a la paraula del mestre, una distingida senyoreta que no ha mancat en cap de les conferències y que discretament colocada en un recó del saló d'actes escoltava embadalida l'elocució vibrante d'en *Didac Ruiz*.

Desconeguda de tothom, els pocs que li sabien a cada conferència li esperaven y li deien la *Ruizhora*.

El pollo *Comas*, famós societaire del còrcol del Liceu



—Aixó no es res, senyora; li donaré uns quants polvos y desseguida se trovará be.

y l'home que te la veu més prima de Barcelona, ha viatjat molt y viu aquí tan extrangerisat que fins porta'ls pantalons arremangats quan plou a Londres. Sempre viu en plena novetat estrangera, y l'altre dia jugant al *tresillo* amb en *Pep Canals* y altres, tot d'un plegat va treures de la butxaca un tubu extrany, després una capseta; encén el tubu amb un misto anglés, el fica encés a la capseta amb l'escama de tots els tresillistes y descorrantse l'ermilla s'aplica aquell *tinglado* a la boca del estómac.

—Y arel—varen exclamar els miróns.

—*Oh, es que tengo frío en el estómago*—digué en *Comas*, segur de que'ls espatarrava.

A lo que respongué en *Pep Canals* amb aquella fresca famosa desde Granollers a Sevilla:

—*Vols dir que no't faria més efecte en un altre lloc?*



Els darrers arribats

—Per qué en *Montero Ríos* no menja bunyols de vent?

—Perque te por d'agafar una pulmonia.

—En qué sembla una llibreria a un quan va a un café?

—En que: *Qué tomo!* per aquí, *qué tomo!* per allà.

—Quin es el comble d'un bomber?

—Apagar el foc amb la màniga de l'ermilla.



Del Candor

En *Juanitu* y la *Rosita* juguen a fet. Están cansats, s'aturen y seuen sobre la sorra del jardí. En *Juanitu*, qu'es una mica maliciosot, li toca la cama.

—Estigues.

Desseguida parlen vert.

Ell diu:

—Demá aniré a Montserrat.

Diu ella:

—Que no hi has estat mai?

—Sí, una vegada, però no m'en recordo. Figúrat

que jaan vaig estarhi, diu qu'encare no havia nascut. Al anarhi, me portava el papá y al tornar me portava la mamá y va seguir portantme fins que vaig náixer. Un día vaig sentir que ho explicaven, però jo no ho entenc gaire.

—Jo tampoc. Y are!



Un cas de propaganda

Al carrer de Tamarit, un dels carrers del Aixamplis que reuneix més *encants*, hi ha una casa que venen cotilles; aixó en sí no te res de particular, perque cases que venguin cotilles n'hi ha moltes, lo qual demostra qu'en les nostres dones hi domina l'estretor, en contra lo que molts pessimistes creuen; però la casa de que parlem te una particularitat digna d'esmentarse entre'ls nostres llegidors. Se titula «La Barcelonesa», y si comparem aquest nom de la botiga amb la xicota que hi despatxa, veurem que com la nostra mai prou alabada Barcelona ha pres un desenrotlló digne de tota admiració y respecte.

Peró lo més interessant de la botiga a que'ns referim, y qu'es principalment lo que motiva aquestes ratlles, es unes cotilles que com a model hi ha exposades en l'aparador, haventhi colocat dessota de les mateixes, y al bell mitj d'ont podríem dirne comensament de les cuixes, uns lletretrats posats amb molta gracia, però sens altre finalitat ni intent que la natural propaganda, que diuen: «GRAN ESTRECHEZ», «PARA JOVENES», «GUSTO DELICADO», etc.

Els vianants y vianantes que diariament passen per devant del famós aparador, fan grans elogis de les formes de l'esmentada cotillaire.



Mossén Quintana



MOSSÉN Quintana, rector de l'esglesia d'un poble de fora, era molt aficionat a distreure els fidels amb sermons, però amb el defecte d'exagerar les coses fins al extrem de que ja tothom estava escamat y alguns ja no hi acudíen a l'esglesia.

El sagristá, enterat per la seva dona del bum-bum y efervescencia que hi havia en contra del rector, decidí dirli:

—Mossén Quintana, ja deu haver observat que fa dos o tres festes que no s'omplen tantes cadires, y segons m'ha dit la dona es perque vosté amb el mateix calor que sermoneja, no's dona compte y posa les coses més naturals a un grau inverossímil; seguint com

are acabarà per no venir ningú. Jo he trovat la manera d'arreglarho: a la trona hi podríem fer un forat, per dintre'l qual hi pot passar un cordill, que vosté se'l pot lligar... als talóns, per exemple, y jo desde sota la trona y amb la senyal d'una estirada li advertiré sempre que vosté s'extralimiti.

Vingué'l diumenge, y després de l'ofici el senyor rector pujá a la trona y comensá'l sermó, explicant la causa del pecat de nostres primers pares.

Un cop estigué al acte de la temptació, digué:

—Eva's trovava sola, quan se li aparegué una serp; quina serp, el dimoni en personal 3000 metres de llarg. Estirada de cordill.

—Sí, 3000 metres, però en aquell temps veníen a representarne una trentena dels d'avui.

Nova estirada.

—Trenta metres, sí, però aquella bona gent tenia la vista que multiplicava y veníen a ésser 10 dels d'avui.

Estirada furiosa de cordill.

—Ail, ail, ail—cridá'l senyor rector. —Sí, deu metres dels de avui, y encara escassos.

Y afegí amb veu baixa y dolorida:

—Jordi, si'm dones una altra estrevada, la serp se quedará sense cua, però jo'm quedaré sense... talóns.



Condicions

Un multimillonari anglés va enamorar-se d'una conegudíssima ballarina espanyola en l'ocasió d'admirarla en un café concert d'una ciutat francesa. Com que no disposava de temps suficient, per tenir de rependre novament el viatge que cap a les costes d'Àfrica havia emprés, tingué amb molta congoixa de deixar aquella ciutat sense poguer fer a la «danseuse» els seus oferiments.

Continuá'l viatge, y veient que'l disposar de poc temps no li havia permés satisfer sos desitjos y que l'entusiasme y amor per aquella dona augmentaven cada día, determiná ferli per telegrama el següent oferiment: «Quinze minuts, quinze centímetres, quinze mil francs.»

La pícara ballarina, coneguent la forta passió que havia despertat en aquell admirador, determiná al cap d'un quants dies contestarli en la següent forma:

«Doblant cantitats, accepto.»

Mister Hostinks, qu'així se anomenava l'acablat anglés, va preocuparlo molt aquesta contesta, vegentse incapás de poguerla acceptar; mes al fi tingué una sublim idea, que va comunicar a la ballarina seguidament:

«Primera y tercera, accepto; pera la segona li hauré d'enviar el meu cavall.»

S'ignora la contestació que l'espanyola devia ferli.



No val a badar



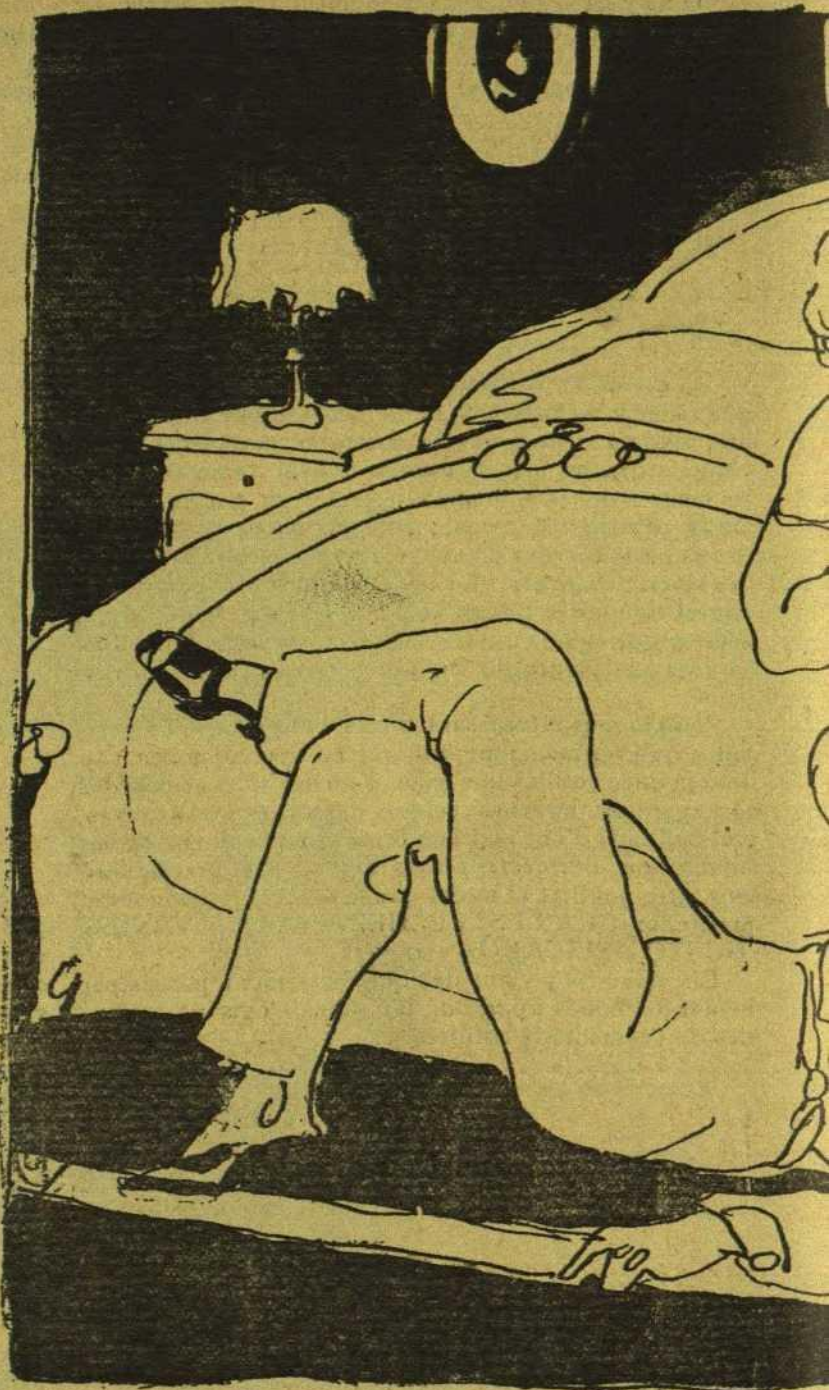
LL'estava de dependent a la Rambla, en un establiment de primera. Ella feia anar les tecles d'una màquina d'escriure d'una casa de comerç dels voltants de la Plassa de Catalunya. Era una xicota d'uns quinze a setze anys, ben modelada, hermoses curves devanteres y potser tant o més boniques les *posterres*. Tenia ullassos negres que semblaven dos tinters y més grossos que'ls botons que portava ella al abric; eren resplendents, brillants...

Peró lo que son les coses: amb tanta expressió com tenia la seva fesomia, era l'ignoscencia personificada; tot s'ho creia, de tot li donaven entenent, mai maliciava..... En cambi'l noi era un estornell: ullets petits y movedissos, petitó, puig la picardia no'l vá deixar créixer y tot ell bellugadís com un argent viu. El día que's van conéixer vá esser al plegar; tots dos viuen a Gracia; ell sempre passava pe'l Passeig, però aquell día, no se per qué, va pujar Rambla de Catalunya amunt y, lo que ha de succeir, que'l jove dels ulls petits va obrirlos tant com va poguer al veure aquell be de Deu que com un pardalet anava saltironant per la acera dreta y llensant un perfum d'essencia de violeta que va animarlo tant que sense pensarshi gens si acosta y amb un posat de conqueridor però amb una amabilitat extrema li enjega aquestes quatre paraules: — Dítxosa la persona que tindrà la clau pera entrar en el seu paradís.

Ella, més vergonyosa porque li enraonava un home que per les paraules que li deia, puig no va entendre una jota, va tornar-se més vermella que una maduixa madura. La qüestió va ésser que'l jove amb la seva insistencia y amb la seva oratoria va poder treure algún monossilab de la boqueta d'ella, y d'una paraula una altre van arribar a la frontera, o millor dir ont ella va pregar qu'es despedissin, puig temia qu'algún conegut la vegés, tota vegada qu'era prop de casa seva. Se despediren sense quedar en res, però, extranya casualitat! a l'endemà van trovar-se en el mateix indret (ell aquell día va estrenar una boquilla) y després dels saludos de costum van entrar en conversació; ell va ensenyarli la boquilla aprofitant l'ocasió d'anar a fumar un cigarret; ella entre satisfeta y nerviosa's trobava coibida; y la va trovar molt bonica, ell sense sapiguer per qué ho deia la va posar a la seva disposició, y la noia amb un somris natural però engrescador, li va contestar amb tota l'ignoscencia:—Está molt ben empleada.

Van arribar a terme, van despedirse, y així successivament van anar trovant-se cada día, però ja no passaven per la Rambla de Catalunya, sino que anaven a voltar per carrers de poca concurrencia y menos claror.

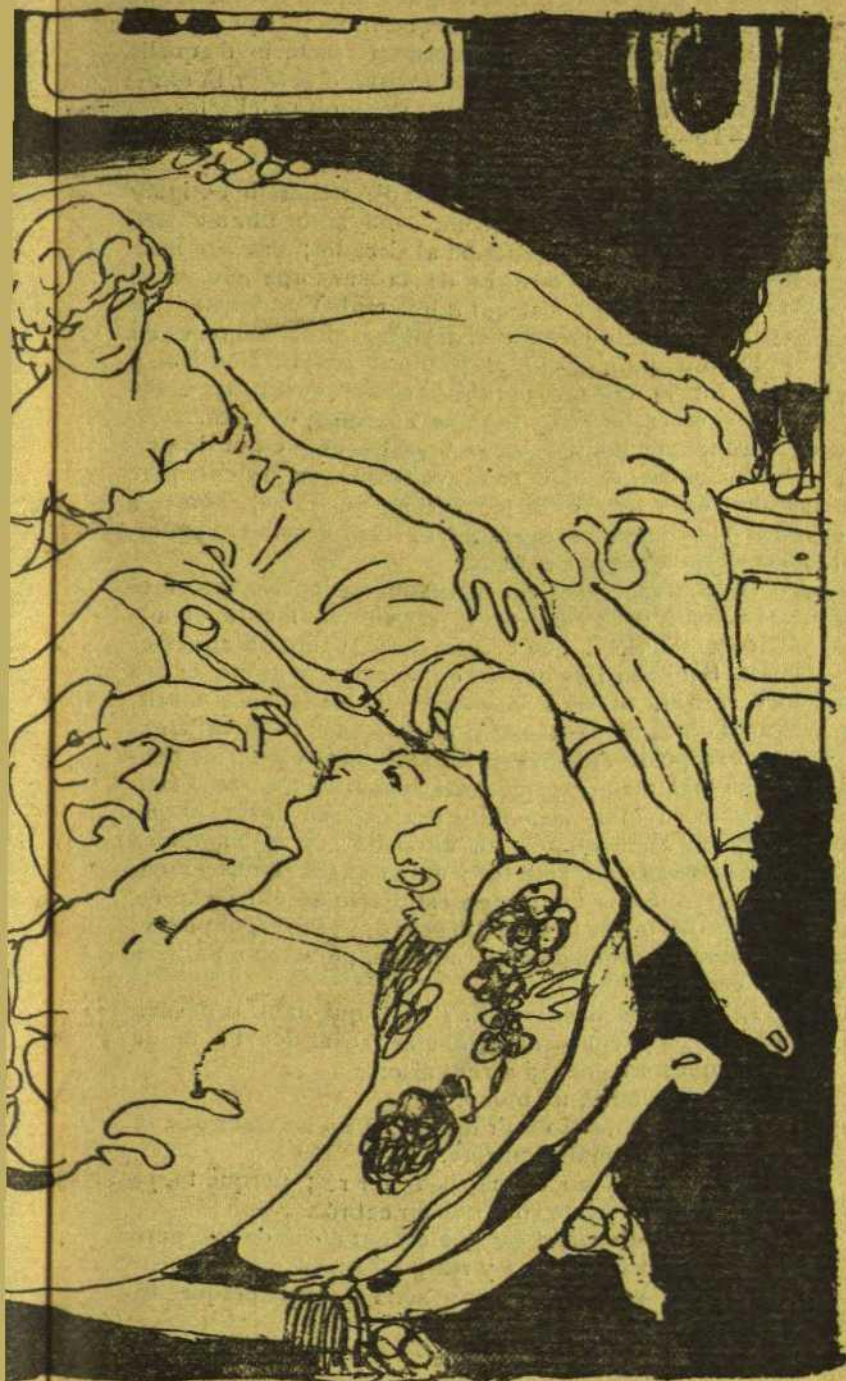
Així succeia a principis del mes de desembre, y no cal dir que al pasar per aquestos carrers y amb la frescor que feia anaven arrapats fent brasset, que de lluny semblaven una sola persona. El jove, que tenia vintids anys, edat en que'ls pensaments y les il·lusions s'enlairen y que tot te tendencia a mirar al cel y ben juntet amb



—Que no't vols ficar al llit?

—Sí, noia: me ficaré allí ont vulguis.

la mecanógrafa li explicava esperances, cuentos de les *Mil y una nits*, del día qu'es casarien, de la primera nit de nuvis, y com núvol ascendent aixecava amb tanta il·lusió sos pensaments y concepcions qu'es trobava enlairat y en el moment de separarse que ni menys se n'adonava. Llavors venia'l despedirse: una llarga apretada de mà, ella s'encaminava de dret cap a casa y ell extasiat se quedava contemplantla amb les mans endinçades a les butxaques dels pantalons y tant nerviós, que més d'un cop quedaven estripades, observació extranya



que tingué que ferli la bona de la seva mare. Els dies passaven y l'encarmelament dels dos s'anava endolcint fins al punt que ja rossinyolava algún petonet, entremitj dels pessics. Ell tenia la bona costum que tot lo qu'estrenava o comprava ho ensenyava a ella y li demanava parer; y un vespre, en el lloc més fosc del trajecte que passaven, ell arrapat del bras d'ella y amb un to misteriós varen tenir el següent diàleg:

—No sabs? He comprat un ganivet.
—Per qué?

—Per fer punta al llapis.
—Vejamlo?
—El tinc aquí, a la butxaca!
—Ensémyame'l!
—No, qu'es molt llarg y si algú'l veia... Lo que faré es deixártel tocar. Veurás, fica la mà aquí dintre!—mostrantli la obertura de la butxaca.
Y la dolça criatura va posar la mà ont ell li indicava.
—Que t'has tallat?
Y la noia contestá:
—No, però l'he agafat pe'l mànec.



Un home molt de vida

Entre'ls convidats a festa major de Tordera hi havia aquest any passat un pagés que no coneixia l'hora de dir prou un cop s'havia entaulat en un dinar de gran festa. Entre any no menjava gaire, lo qual feia que quan venia una diada y un convit, pogués fer un paper superior sempre al dels altres convidats.

Aquest any a Tordera va fer prodigis. Després de menjar-se dos plats curulls d'arrós amb pollastre, musclos y congre, dos plats de peix amb suc amb el corresponent pa sucat, un plat de carn, un plat de conill y un quarto de pollastre rostit, amb escarola y ensiam, y després de menjar-se unes bones postres de dolços y fruita, va tenir ocasió d'entrar a la cuina, ont amb la confiança que hi havia amb la casa, se li va oferir un plat de crema que no havia sortit a taula perquè ja ningú podia dir fava.

El pagés, posat a menjar y entresuat d'aquella manera, se va mirar la plata de crema y's va decidir a fersela carn de la seva carn.

Havia arribat a mitja plata, menjada amb cullera grossa, quan entra la mestressa de la casa y li diu:

—Carambas, Jep, ja us la podreu acabar tota aquesta plata, després d'haver dinat?

—A copia de pa, prou que me l'acabaré—va respondre el pagés.



Epigrama

Dos joves y dues noies
una sortida van fer.
Anaren amb automòvil
d'aquets que hi han a lloguer.
Un dels joves que li diu
al *chauffeur*, veient que bada:
—Mira, noi, frena una mica
perque are ve la baixada.



LICEU.—*Aida*.—Opera egípcia del senyor Verdi. En primer lloc un èxit amb totes les de la llei per el paísap *Famadas*. Y qu'en guanyará de quartos amb el seu *Radamés*! La senyoreta *Pucci* va agradar bastant, doncs no li manquen ni la bona veu ni condicions. La contralt, senyora *Verger*—tant estimada del nostre públic,—ens va servir una excelent *Amneris*, essent aplaudida amb justícia. En *Silvetti* es un apreciable barítono que canta amb seguretat y bon gust. Y en *Rossato*, lluint la seva veuarra de càn Krup y sortintse amb salero d'aquella mala persona de capellá. En *Falconi* amb la batuta sent brillar la marxa, la contramarxa, el concertant y demés familia.

Aquesta setmana va el *Werther* per l'*Ibós*, que ja es hora de que'l sentim. Y a comensaments de janer, *Tita Rufoll*!

NOVETATS.—Hem de confessar qu'en *Ricard Calvo* ha dat el més gran espectacle d'art del any 1912 a Barcelona. El *Romeu y Julieta* (*Romeró y Julita*, que diuen els castellans) li ha servit pera confirmar qu'era'l millor actor espanyol y que sabia estendre la seva suggestiva influéncia fins al últim comparsa de l'obra, perquè no es sols ell que fa un treball acabat, sino tota la companyia baix la seva forta y suau direcció. De l'obra val més no parlarne, perquè essent com es de Shakespeare ens daria massa feina y tenim altres mals de cap.

KEIFER.



El senyor Bonifaci

Si'l nostre difunt amic Voltaire s'hagués trovat en els seus viatjes o en les seves divagacions amb el senyor Bonifaci, segurament que l'hauria fet company d'aventures y desventures d'aquell Cándid, de tant coneguda dissort, que fins no va poder acabar de sortir en el folletí del nostre PAPITU.

El senyor Bonifaci constitueix una prova de la bondat divina. S'ho creu tot, confia en tot, fa tot lo que li demanen: treu la cédula, paga'l pis, vota, confia en l'art, la ciencia, el comerç y l'industria. Si una persona ben vestida'l trova pe'l carrer y li demana que li fassi un recado, li fa; si quan fa cúa en un pixador li passen al davant, se conforma, encare que amb les presses la meitat ho fassi fora de l'urinari y l'altre meitat a dins;

si anant en el tranvía hi ha qui s'ha deixat els céntims a casa, ell els hi paga, y més d'una vegada, posant a prova la seva bondat, quan alguna xicota perduda l'ha cridat, ha anat amb ella perquè sí, no pas per ganes. Al ésser al quarto, ell se feia contar l'història d'aquella desgraciada, y com sigués molt trista, el senyor Bonifaci se commovia y no podia fer res, per molt qu'ella fes.

—Te—li deia,—cobra y no diguis res a ningú. Es que no puc sentir històries tristes, sabs?

Era com un Sant Francesc d'Assís, amb botiga y dona; era un motiu de reconciliació amb l'humanitat; era un constant fer quedar be al Creador; era en Joan Bonhome, avants y després de la seva aparició en el teatre catalá; era pecat qui li feia mal. Y no obstant, la seva dona era la primera en ferli mal. Ella'ls homes els volia forts, y no pas tendres com el senyor Bonifaci, y com tot lo que feia pera enfortir an aquest era ende-bades, cercá fora casa lo qu'en ella no hi trobava.

El senyor Bonifaci, quan ho sabé, tingué por de perdre la bondat. Aquella dona, volia que fos dolent, però no ho seria, no ho seria, encare que fiqués homes a casa. Y se li menjessin el pa y se li beguessin el vi y fos, així, cornut, pagant el beure.

Aleshores, el senyor Bonifaci, comensá a retreures a sí mateix, pera convences, tots els arguments de tots els cornuts: «Pera qué't tens de preocupar d'aquestes coses, Bonifaci? Les dones son dolentes, y ni ets el primer cornut, ni serás el darrer. Totes falten al marit, si no d'obra, de pensament, y vols que la teva sigui una excepció? Ademés, si fos amb un sol, podríes pendretho malament, perquè seria senyal de que se l'estimava, però amb més d'un? Així, el seu pecat, lo que guanya en extensió perd en intensitat, y si les dones públiques estimen, amb tot y donar al seu tanta extensió, per qué ella no podria estimarlo an ell? Després, enfadantse, qué'n treuria? L'escándol, l'avergonyiment dels fills, la perduda dels parroquiáns, potser una pallissa dels *queridos*.»

El senyor Bonifaci acotá'l cap, que tant li pesava amb aquells pensaments. Quan se trová davant de la dona, aquésta comensá a renyarlo:

—Ets un inútil, un burro.

—Peró dona, si jo no't dic res; si no fas més que la teva voluntat y maltractarme.

—Perque tu no ets capás de fer res; perquè tu, ja t'ho diré, no ets altre cosa que un cabró.

El senyor Bonifaci estigué a punt d'enfadarse, però recordá la seva promesa y resignat digué:

—Ja ho se, dona, ja ho sé. Y encare perquè tu m'ajudes.



La Goya

Ja tenim a casa a l'*Aurorita Fauffret*, qu'en bon hora varen portarnos a casa els nois de la premsa y a la que'l públic no deixarà tornar a Madrid així com alxí.

La Goya, en el *Tivoli* ha estat un éxit descomunal. Te gracia, garbo, salero per arrobes. Per nosaltres *La Tirana*—ben vestida, senyors, que ja es hora de que's presenti en públic una coupletista vestida amb solta,—



LA GOYA

y *La Cigarrona*, son lo millor del seu repertori. Aixó sí, aquestes dues interpretacions pòsinles a l'alsada que vulguin, que sempre farán curt.

La Goya ha sigut la nota de la setmana, encare es la nota del dia. El públic s'hi esbojarrà. Fa be. Dones com *La Goya* han vingut a aquest món per esbojarrar.



SPORTS

Foot-Ball

Degut al gran mullader qu'hi hagué durant tot el passat diumenge, tingueren d'ésser sospesos molts dels actes sportius anunciats pera dit dia.

Malgrat el mullader, l'«Espanya» y l'«University» jugaren un trist partit, del que sortí guanyador el team roig de darrera l'Hospital per 7 ficades a 1. Po-re Cuervol!

Els dos Reals del «Polo» y «Espanyol» jugaren un hermós partit, que fou guanyat per l'últim per 1 goal a 0.

Peró la noticia més sensacional de la setmana es la gran victoria que han obtingut els «Casuals» a Sabadell jugant amb el primer team del «Numancia». Els de la Salud se presentaren solament amb 9 jugadors, y malgrat aqueixa condició lograren introduir 6 pilotes en la porta contraria. Nostra coral felicitació.

Les dugues eminencies que redacten la secció de sports d'*El Poble Catalá* han inventat qu'el *yachting* es sport atlétic. També feien creure als seus llegidors que'ls partits de foot-ball del passat diumenge eren de concurs. *Fuleros!*

Lawn-Tennis

Amb motiu del entrenament que's practicava dies passats en les pistes de la Salud pera'l Concurs organísat per aquella societat, tinguérem ocasió de presenciar algún set entre joves y senyoretetes.

En un dels sets (partits) amb ventatjes, resultá que amb motiu d'haver guanyat les senyoretetes tenien la ventatja a dintre del quadro mentres que'ls joves tenien de col·locarse al exterior. Com sigui que'ls joves anessin a saca, el *referee*, qu'era un senyor anglés, els avisá molt atentament, diguentlos:

—¡Eh! perdonen, son las señoritas que la tienen dentro.

Als pocs dies següents, un matí d'aquestos frescos se presentaren a les dites pistes dues senyoretetes expressant al secretari'l seu desitj de jugar tot seguit, amb quin objecte li demanaren pilotes. Aquell, amant, cridá a un mosso y digué:

—Tu, noi, ensényalsi les pilotes a les senyoretetes.



Les bones Pasqües del vigilant del carrer d'en Roig:

«FELICITACIÓN»

Ya la noche teniendo su vuelo,
ya cubierto de sombras el suelo,
ya no se oye el más leve rumor,
y el silencio adormece la calma;
ya los ecos se oyen más sonoros
y al espacio resuena el dolor.

Los latidos de almas doloridas
interrumpen mi triste reposo
en demanda de auxilio sagaz;
yo, anhelante del triste destino,
que confiado está á mi buen servicio,
doy auxilio al dolor del hogar.

Los ladrones persigo anhelante,
y al doctor acudo muy ligero,
por ser esta mi noble misión;
sin descanso siempre el Vigilante,
escaleras abriendo y cerrando
con gran brío en la demarcación.

Para mí no hay reposo festivo:
ni piedad, porque burgués me creen,
y me tratan sin humanidad;
y el invierno cruel se sonríe
del martirio con que me castiga
la fiera de su gran maldad.

Yo viviendas custodio constante,
del obrero al más rico señor,
en las noches de calor y frío,
sin pensar el peligro inminente,
vigilando yo constantemente
á los malos con mucho valor.

Les deseo, vecinos, por tanto,
pasen días FELICES y PRÓSPEROS,
con salud y gran prosperidad;
les deseo que pasen Felices
este año mejor que en el otro,
las Pascuas de la Natividad.»

La Barrientos y'ls seus poètes

Dintre de poques hores, la *Maria Barrientos* haurà enjagat en el *Principal*—doscents mil duros la butaca,—*La sonambula*, la *Lucia* y altres desgraciades persones que viuen gracies a les cabrioles vocals del art de tiple lleugera.

Fins aquí, res tenim que dir: si'l públic demana refilades, ell s'ho paga. Menys parlarem de com van les funcions. Aixó queda pera la vinenta setmana y pe'l nostre estimat company, el senyor *Keiffer*, qu'es el burot de solfes de la casa.

De lo que sí tenim que parlar, es del àlbum que reparteixen en la copmtaduría del *Principal*, en quines pàgines se pot llegir lo que la crítica ha dit de la senyora Barrientos.

Passem per alt lo que diuen els diaris d'América—elogis y elogis.—Pero, després del fallo de la crítica—y d'una beneiteria d'en *Saint-Aubin*, del *Heraldo de Madrid* (qui'l fa ficar a parlar de lo que no entén a n'aquest senyor)—venen versos, sabrosos, molt sabrosos, que mai agraiem prou a la senyora Barrientos el que'ls hagi donat facilitat per mitj de l'impremta pera que arriuessin a mans del PAPITU.



—Per no menjar sempre lo mateix: l'un dia menjo carn y l'altre dia ous avui m'ha tocat la carn, demà'm tocarà els ous.

Aquí tenen un fragment de la poesia de *Don Leopoldo Cano*:

*Desde lejos a tu sien
mis laureles he ceñido
pensando (aunque no te he oído):
«De seguro cantas bien...»*

¡Ja veuen, doncs, lo que pensa en *Cano* sense haberala escoltada!

El difunt gloriós mestre del gay ripi, *Antonio Grilo* (e. p. d.), també figura en l'àlbum. Allà va un fragment:

*La voz solemne
del mar y el viento,
el blando arrullo
de aves y céfiros;
todo lo grande,
todo lo tierno,
todas las notas
del sentimiento;
las armonías
del bosque inmenso,
las serenatas
y los gorjeos,
aun cuando tienen
nombres diversos,
son sólo un nombre:
Maria Barrientos.*

(Aquest darrer vers entra de contrabando.)

Don Luis Carmena y Millán, cronista de *La Opera Italiana*, comensa'l seu himne així:

*El puro canto italiano
surge de tu voz al eco
y ejerce de soberano;
tu «Barbero» afeitado en seco
al género wagneriano.*

Ya apareció aquello. Mare de Deu Santíssima y quines coses li han dit en aquest món, senyora Barrientos!

Y aquí va per final aquesta quarteta firmada per un baturro:

*Si esta chica se cayera
del alto de una «fermata»...
¡qué daño se causaría
enreándose en la flauta!*

Res, qu'es un àlbum que sols hi manquen unes quantes notes de *Donacete* o *Donizetti*, celestial autor dels babaus.



No som partidaris de fer reclam a ningú, però'ns decidim a publicar la reproducció d'un anunci del n.º 100 de *La Presse Médicale*, que's publica a París. Es un anunci meravellós y no dubtem que'ls nostres llegidors qu'estiguin necessitats de remei el pendrán desseguida:

MAMMALA LAIT SEC SPÉCIAL
pour Nourrissons et Malades

La gorra de dormir

En un poble de la província de Girona va passar lo següent:

Dos nuvis al sortir de l'iglesia amb el corresponent acompanyament varen dirigir-se a casa d'ella pera refrescar una mica com es natural; després va venir el moment d'ensenyar els regals als convidats; al ensenyar els regals de la sogra al gendre, que contenien rellotge, petaca, mistera, etc., etc., se vegé qu'hi havia una gorra de dormir. Al véurela, el nuvi exclamà:

—Me será petita.

A lo que respongué la sogra.

—Aixó rai que's dona tant com se vol a copia de posársela.

Ve l'hora de despedir els convidats, y cada qual s'en anà a casa seva; els nuvis se despedeixen dels pares y també's retiren pera descansar. La mare de la nuvia, o sigui la sogra, curiosa y trapacera no com totes però com moltes que's troven en aquest cas, s'en va anar de puntetes y's colocà darrera la porta d'ont dormien els nuvis pera veure si podia escudrinyar alguna cosa.

El silenci era absolut. Una certa y extranya remor no obstant s'oïa. La sogra hi va voler dir la seva, y referintse a la gorra de dormir que regalat li havia, va dir al nuvi:

—Pensa qu'es una cosa que's dona: si no entra avui entrarà demà. Procura no estriparla.



Epigrama

Una senyora molt caia,
qu'era advocada, y a fe
que portava la carrera,
per ser dona, bastant be,
un discurs un dia feia
seguintne molt be'l seu curs,
quan un la va interrompre
trencantli'l fil... del discurs.



Endevinalla

Entre cames l'home ho porta,
y fa obrir l'ull a la gent
quan a darrera s'ho sent.

(La solució al número següent)

Solució al número passat

LES SABATES



CORRESPONDENCIA

Melindres.—Ja la tenim en cartera.

Crik, Crak y Compañia.—Vostés passen de l'ignoscencia a la verdor impublicable d'una manera molt ràpida y aixó que no escriuen gens malament.

Un perruquer tranquil.—Ho farem sortir.

Janet.—Está molt ben escrit.

Costa.—Tampoc está malament.

Ali Butlufá.—Ens quedem una endevinalla, qu'está ben trobada.

Pi Xaprim.—En catalá «polla» no te cap sentit que valgui la pena.

P. Queraltó T.—Dels dibuixos qu'ens envia, un xisto n'aprofitem.

T. Son.—Ne treurem partit.

El Ros.—També amb paciència, se pot aprofitar.

Tallarina.—Está molt ben recullit. El felicitem per la troballa y li farem sortir tal com raja.

Maria Xiscla.—Es un xisto colossal y m'alegraria molt poder-la saludar personalment. No cal dir que li publicarem.

Ti. Ola.—Arreglant el final pot sortir el comensament, qu'está molt be.

Piscano Llarc.—Aceptat y passa a la secció dels publicables.

Pascual Bailón.—Lo que diu de la Rambla de Catalunya número 133 y dels senyors que la frecuenten ho guardarem pe'ls nostres informes de la «Barcelona secreta», de la qual ja'n tenim un diccionari bastant extens, pe'l nostre us particular y per qualsevol cosa que convingués.

M. B.—L'arreglarem y farà molt bonic.

Johan C. de Phabba.—Potser seria massa clar.

Aprata Fort.—Li arreglem y li publiquem.

J. M.—Y es clar que la publicarem.

D. S. M.—D'aixó'n pot sortir un xisto.

P. Pet.—El final es perillós, però atenuantli'l publicarem.

Ganal.—Mercés.

Mamute Parreños.—Va.

Comte del Preucial.—No se si enviat per vosté o per un altre persona, tenim aquest cuento publicat al Calendari de 1913.

S. B. E. A.—Veurem.

Bon Minyó.—Está molt ben escrit, però te un mer interés local.

M. Cusi.—L'endevinalla es molt intencionada, potser massa intencionada y tot.

Tres que hi están fetes.—«Tant si son rosquilles com rosquillons», lo que vostés ens envien no pot sortir perque es massa vert.

Depits Ana Vall.—Está bé, però es poc agut.

Torre C. Ons.—Els guardarem per publicarlos.

Un que s'en diu.—Tot está be, però ens agradaria saber el número de la casa. Sab?

Un noi de Jijona.—L'endevinalla está molt ben treta.

Ba-bi.—Potser serien massa ous.

Apa Camina.—Lo que'm diu de que tan be dirigeixo aquest periódic, conec qu'es adulació, però no deixa d'afalgar-me.

Pobre Vallbona.—No se qué dirli, vegi.

Esparraguerenc.—Ens sab molt greu no poderli publicar, però resultaria massa descarnat.

Sagarra Fort.—Jo mateix els hi arreglaré y daré ordre de que'ls publiquin. Me sembla que no's pot demanar més.

Un suscriptor del PAPITU.—En farem rajar dos xistos.

J. Picarollet.—La guardarem.

Un remendón.—Ens hi pensarem.

Pitus.—Van y van be.

Sila.—No n'estem segurs.

Frant.—Tampoc n'estem.

Rampell.—No podem.

Tiquell.—Es molt brut.

Piera.—Compri'l Calendari y veurá lo qu'es el món.

En Missas de Llinás de Munt.—La guardarem.

P. Olla Tiesa.—Lo del amb no ho vam posar per vosté, sino perque en catalá s'hauria de dir: *no'ns hi veiem en cor y diem per costum: no'ns hi veiem amb cor*. Cada terra fa sa guerra.

Jordi Amorosos.—Es massa literari. Quedem molt agrats.

Virosta.—Brosta Virosta.

Aliciosil.—Guardarem una endevinalla.

Canyellas.—Es de massa complicació.

G. Lande.—També es molt complicat.

Condomines.—Res de l'element que posa en escena.

Moka.—Hi ha perill de denuncia.

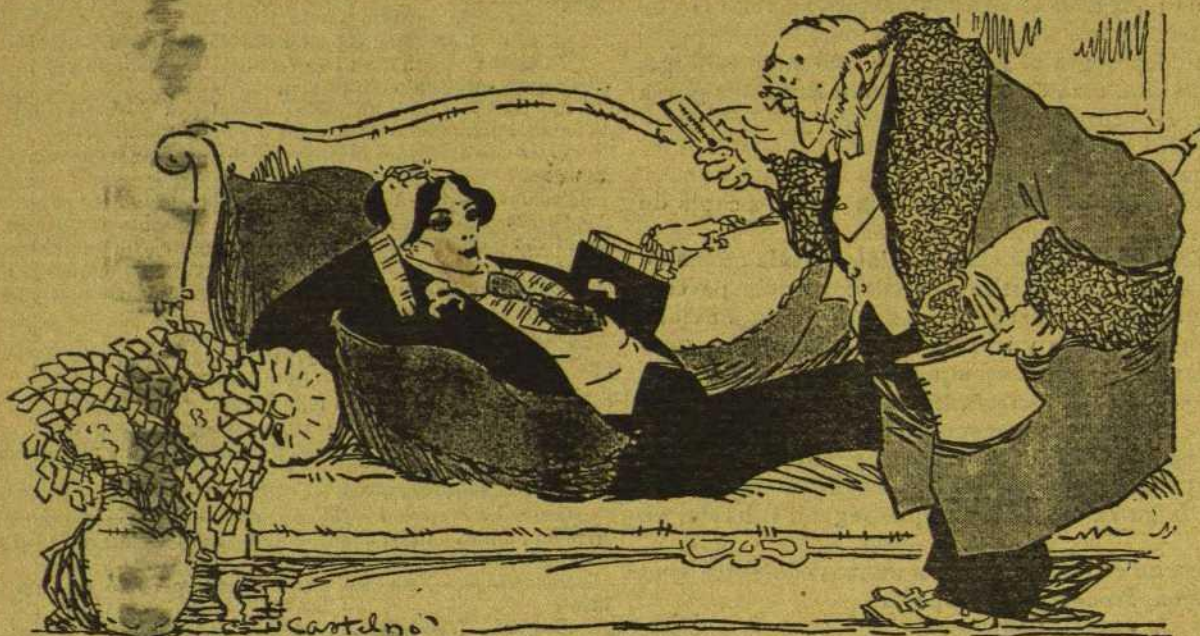
Massanés.—Es també molt perillós.

Enric.—Moltes gracies.

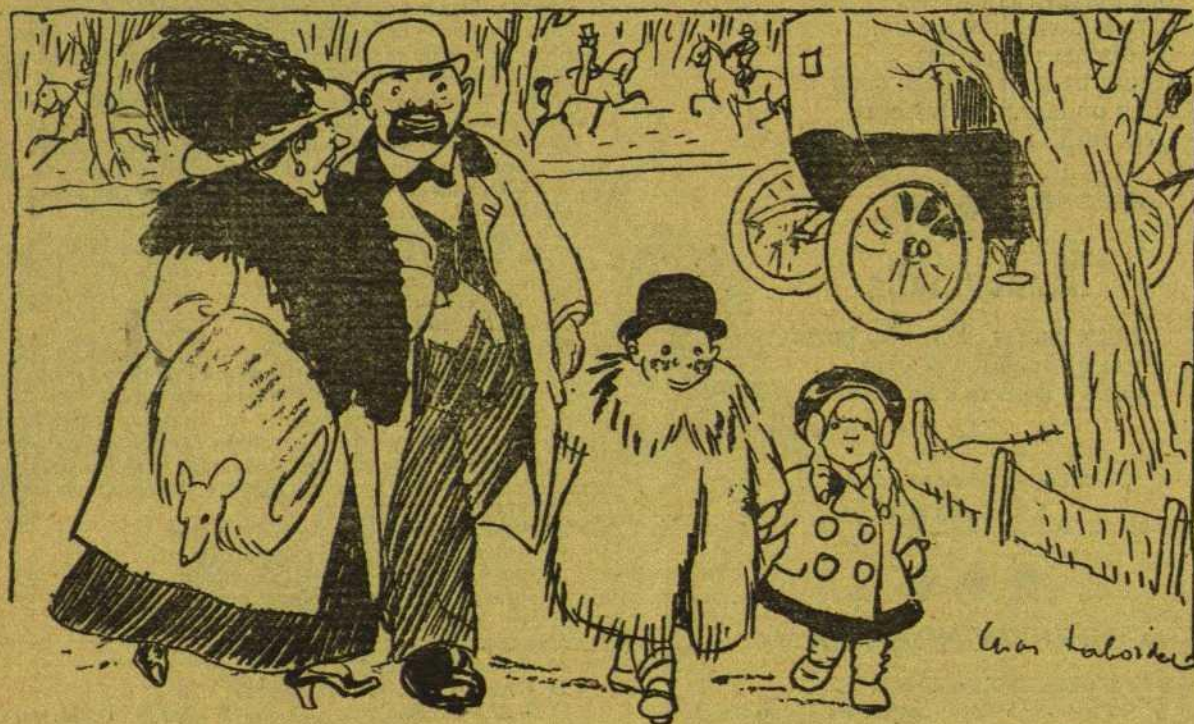
Pi, Gros y Llarc.—Ja está be, ja.

D. S. M.—No comprén per qué li dic? S. D. M. vol dir una gran cosa. No hi atina? Lo del anunci amb molt gust.

== L'HUMOR EXTRANGER ==



—Miri, jove: res de alcool, res de tabac, y, sobre tot, res de dones.



—Qu'ets boig, de donar una pesseta de propina?
 —Per qui m'has pres? Era falsa.
 —No tenies milja pesseta falsa?

ESTOMAGO • INTESTINOS

GASTROL
MIRET

Remedio Segurísimo
PROBARLO ES CURARSE

VENTA EN TODAS PARTES

LADILLAS (Cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes.

MALS SECRETS

curació ràpida amb les especialitats

PARADELL

(20 ANYS D'ÉXIT)

Farmacia Paradell - Asalto, 28 (Carrer Nou)

PAL-LAS

Diccionari Enciclopèdic Manual

:::: en cinc idiomes ::::

PREU : 10 Ptes.



—Mamá, que no ho sab?
—Qué, filla meva?
—En Juanito te un dit sense ungla.

